

maal. Min Opfattelse af dette Spørgsmaal var dog ikke den, som det ærede Medlem tillagde mig, nemlig at Finantsloven kun var et Overslag over Statens Indtægter og Udgifter; det tror jeg ikke, jeg har sagt, og jeg har i alt Fald ikke villet sige det. Jeg har sagt, at Grundloven karakteriserer Finantsloven først og nærmest ved at sige, at den skal indeholde et Overslag over Statens Indtægter og Udgifter, og Enhver, som vil tage Grundloven for sig, vil jo finde dette stadfæstet. Det hedder i § 48: „Paa hver ordentlig Rigsdag, strax efter at samme er sat, fremlægges Forslag til Finantsloven for det følgende Finantsaar, indeholdende et Overslag over Statens Indtægter og Udgifter“, og saa er det Stykke forbi. Jeg antager dog, at, naar man læser disse disse Ord aldeles uheldet, maa man give mig Ret i, at der ved maa der være tilfattet fornemmelig at give det egentlig Karakteristiske ved Finantslovsforslaget. Men jeg svarede til, at det fremgaar af den senere Bestemmelse i § 49, selv om det ikke allerede fulgte af Ordet „Lov“, hvilken Betydning Finantsloven har, idet det hedder, at ingen Stat maa opkræves og ingen Udgift afholdes, som ikke har Gjæmskel i Finantsloven. Naar nu det ærede Medlem sagde, at, hvis et Folkething ikke var ganske hildet i Partifølelse eller lod en Partifølelse gaa over Retsfølelsen, kunde det aldrig tænkes, at det vilde frifinde en Minister for Ansvar, naar han ikke havde anvendt et Par Millioner, som vare bevilgede paa Finantsloven, saa siger jeg dertil, at det kan gjerne være; derom har jeg ikke udtalt mig, og derom agter jeg heller ikke at udtale mig. Jeg har udtrykkelig gjort gjældende, at, naar man taler om dette Forhold, er der Aaledning til at skjelne mellem to Ting. Det er det politiske Ansvar, der kan paahvile en Minister, og som han kan have paadraget sig ligeoverfor Repræsentationen ved at have handlet imod Forsudsætninger, der have været tilstede ved de Forhandlinger, der have fundet Sted mellem Regjeringen og Rigsdagen; men noget Andet, og det, som jeg alene har udtalt mig om, er, hvorvidt der kan siges at være tilveiebragt den samme juridiske Forpligtelse til at gjøre Noget, støttet paa en Bevilling paa Finantsloven,

som der maa siges at være tilstede, naar det i en Lov bydes, at dette eller hint skal gjøres. Det er dette, som jeg har tilladt mig at benegte, og som jeg fremdeles benegter. Jeg er enig derti, at en Regjering ikke stiller sig paa rette Maade ligeoverfor en Repræsentation, naar den har forhandlet med denne under visse Forsudsætninger og derefter i sin senere Virksomhed tilfidesætter disse Forsudsætninger. Men Sagen stiller sig, som bemærket af den høitærede Finantsminister, i mange Tilfælde ganske anderledes, fordi det ikke kan siges at have været en Forsudsætning, at Ministeren eller Regjeringen skulde være pligtig til at udføre Noget, hvortil Penge bleve bevilgede, og det vilde være meget let at nævne mange Exempler paa, at der i Finantsloven er givet Bevillinger, som ikke ere blevne benyttede, navnlig fordi det paa den Tid, da de gaves, blev udtalt fra Regjeringens Side, at den ikke vilde benytte dem, og saadanne Udtalelser ere fremkomne fra Ministrenes Side, uden at det har mødt Modsigelse nogetsteds, heller ikke i Folkethinget. Naar endelig det ærede Medlem kom med den Ytring, at, naar det kunde lade sig gjøre ikke at anvende et Par Millioner, som ere bevilgede til Jernbaneanlæg, saa kunde det ogsaa lade sig gjøre at lade være at udbetale Embedsmænd deres Gager eller Pensionister de Beløb, de skulde have efter Pensionstloven, saa forekommer det mig, at det ærede Medlem, for at bringe Forhandlingen ind paa et Gebet, hvor han maatte ventede, at man skulde følge ham med særlig velvillig Interesse, har stillet to Ting sammen, som ikke have Noget med hinanden at gjøre. Naar der er Tale om, at Regjeringen formentlig ikke skulde kunne lade være at anvende en Bevilling af to Millioner til Jernbaner, hvortil skulde saa denne Forpligtelse være begrundet? Det skulde naturligtvis være, fordi den var, juridisk eller politisk, bunden ligeoverfor Lovgivningsmagten; men, naar der er Spørgsmaal om, hvorvidt Regjeringen kunde lade være at udbetale Embedsmænd og Pensionister Gage og Pension, saa vil det ærede Medlem dog formodentlig give mig Ret i, at de, der her skulde træde op som de, der stillede Fordringer ligeoverfor